

Betreft:	Bijbelstudie	Dit is een uitgave van de Hersteld Hervormde Mannenbond	
Onderwerp:	Woestijn	Auteur:	Ds. C.M. Visser
Nummer 2020-02	Deze uitgave is uitsluitend bestemd voor de aangesloten verenigingen		

Schriftlezing: Numeri 11: 4-15 en 31-35

Psalmen: Ps. 1: 1 + 3
Ps. 78: 15 + 16
Ps. 146: 3

De kwakkelen

Om goed te doorzien:

In Numeri 10:12 lezen we dat het volk kwam uit de woestijn Sinai, in de woestijn Paran. En zij legerden zich aldaar in een plaats welke eerst, volgens Numeri 11:3 de naam kreeg van Thab éra, dat later in vers 34 de naam kreeg van Kibróth Thááva.

Het volk Israël heeft een kleine twee jaar lang in de woestijn Sinai vertoeft heeft. Daar is men nogal opgegaan in de dienst aan de HEERE.

Tot twee keer toe heeft men hier het Paasfeest gevierd, waarbij men herdacht door de krachtige Hand van de HEERE uit Egypte te zijn bevrijd.

De tabernakel is daar gebouwd, met alles wat er bij hoort.

Denkt u alleen maar aan het brandofferaltaar, het koperen wasvat, de gouden kandelaar, de tafel der toonbroden, het wierookaltaar en de ark, naast alle kleden en al het andere. Alles daarin en daaraan wees heen naar de beloofde Messias, de Heere Jezus Christus, de Vervuller van de Wet, die in de Sinai bij de berg Horeb was gegeven. Een tijd waarin het er op ging lijken dat het volk zich voegde in en naar de door Gods gegeven wetten.

Maar in het gedeelte dat nu hier in Numeri 11 aan de orde is, lezen we dat er een treurige iets aan de hand is.

Dat zou je niet verwachten, als we eerder in Numeri 10 zien, dat als de vuur en wolkkolom zich in beweging zet, en de tenten moeten worden opgebroken, om verder te gaan, er een heel geordend volk op reis gaat. Mogelijk vrucht van de functie van de wet in het leven van dit volk.

In de verzen 14 t/m 28 uit Numeri 10 wordt melding gemaakt van de oversten van de stammen van Israël. Allemaal moeilijke namen.

Maar als u die namen van de oversten der stammen aan nader onderzoek zou onderwerpen, dan kom je tot de ontdekking, dat dit volk rijk gezegend is.

Ik noem slechts enkele namen.

Zoals:

Vs. 16: Eliab = Mijn God is Vader
Vs. 18: Eliza = Mijn God is een rost
Vs. 19: Selumiël = Vriend van God
Vs. 20: Eljasaf = God heeft gegeven
Vs. 22: Elisama = God heeft verhoord

Al de oversten over de twaalf stammen van Israël waren mannen, die qua naam blijk gaven in een nauwe relatie te staan tot de HEERE hun God.

Wij laten nu echter die wonderlijke mooie namen van deze oversten rusten. En we kijken met des te meer met verwondering naar het feit, dat dit volk ontevreden was. Dat het zichzelf beklagde.

Moet u nagaan!

- Ze hadden de Wet des Heeren als een regelgeving ten leven ontvangen.
- In die weg kon het volk een geordend leven leiden, daar, waar het volk steeds groter werd.
- Hun schoeisel verouderde niet. Daar droeg God ook zorg voor.
- Daar was de vuur- en wolkkolom.
- Ook iets dat de HEERE hun gaf.
- Daar was de tabernakel, met in het Heilige der Heiligen de aanwezigheid
- van God. God was in hun midden!

- Daar was het Manna, waar ze dagelijks mee werden verzadigd.

En dan toch één stuk zelfbeklag. Onvrede met wat hen overkwam naar Gods voorzienig bestel. En dat is zonde!

Zo zien we hier, na de Sinai, waar de HEERE Zijn wetten heeft gegeven, dat die Wet de zonden voor een kleine tijd kan indammen, maar dat die Wet de zonden niet kan overwinnen, noch de zonden van haar macht en heerschappij beroven. Dat kan alleen Christus! Hij verlost uit de macht en de heerschappij van de duivel, en daarmee ook van de zonden.

En als wij blijven weigeren ons levensroer in de handen te leggen van deze Wetsvervuller, de Heere Jezus Christus, dan zal na verloop van tijd de onvrede en de zondenpraktijken weer toeslaan.

En dan mogen we naar de plaats waar we onder de vuur- en wolkkolom naar toegaan wel Tha-béra noemen. Want deze naam betekent zoveel als *branding*.

Tha-béra.

Dit vanwege de dan brandende toorn van God over dit Zijn volk. En vanwaar nu die toorn? Ik mag en moet in de eerste plaats dan wel zeggen, wijzend op vers 4, dat dit komt door het Algemene volk te midden van het volk Israël. Dat betekent dat er vreemdelingen met het volk Israël mee trokken.

Er waren, naar Exodus 12:38 ons leert, nogal wat Egyptenaren en anderen, die door de wonderwerken, welke zij gezien hadden, bewogen waren om met het volk Israël mee te trekken. Daar in Exodus 12 wordt dat Algemene volk een *vermengd volk* genoemd.

Ook in Nehemia 13 wordt over dat volk gesproken in het 3de vers. En daar wordt in die vermengeling bedoeld op de Ammonieten en de Moabieten, die volgens een goddelijke instelling niet in de gemeente Gods mochten komen, omdat zij Bileam tegen Israël inhuurden, om hen te vloeken.

En Gods Woord is daar duidelijk in. Gods volk mag geen juk aangaan met de ongelovige. Maar daar is meer! Want die vermengeling wordt ook gevonden in het hart en leven van elke waar gelovige. Als de Heere ons levensroer heeft overgenomen, dan zijn we toch een twee-mens geworden.

Een mens met twee naturen. De oude zondige natuur, welke wij allen hebben, als gevolg van Adams val. De nieuwe natuur, die wij door genade deelachtig worden, waar het Gods Geest behaagt in ons te komen wonen, op de voorbeding van Christus. En die oude natuur strijdt altijd weer opnieuw tegen de nieuwe natuur. Een strijd waarbij de nieuwe natuur nog zo vaak onder ligt. En die oude mens handelt altijd maar weer tegen de door God gegeven Wet.

Om een voorbeeld te geven....

Daar staat immers toch duidelijk in Gods Heilige Wet dat wij niet zullen begeren. En wat deed het volk? Ingegeven door de vreemdelingen welke met hen mee reisden, en die niet genoeg hadden aan de trouwe zorg van de Heere, die met Zijn vuur- en wolkkolom telkens bij hen was, werd ook Gods volk met lust naar meer zorg bevangen.

Zij hadden niet meer genoeg aan Gods trouwe zorg daar in die woestijn. Zij begeerden vlees! En pas op! Dit wil niet zeggen, dat we geen stukje vlees op ons bord zouden mogen hebben. Dat is de zaak hier niet. Maar het erge, het zondige is, dat zij hiermee te kennen gaven Gods overvloedige trouwe zorg tot hier toe ontvangen, te verachten. Dat heerlijke manna, wat dagelijks hun a.h.w. in de schoot geworpen werd, waar alles inzat wat zij nodig hadden tot onderhouding van hun lichamen, het werd maar meer met een ondankbaar hart ontvangen. Men wilde wel eens wat anders! Terwijl je juist van met dat Manna zulle heerlijke en gezellige dingen kon maken, tot pannenkoeken toe. En..., men begeerde het niet alleen. Nee, men eiste het als het ware gewoon op. Hoor ze daar murmureren in de verzen 4 - 6.

Wie zal ons vlees te eten geven? Wij gedenken aan de vissen, die wij in Egypte om niet aten. Aan de komkommers en aan de pompoenen en aan het look (zoals bieslook) en aan de ajuinen en aan het knoflook. Maar nu is onze ziel dor, er is niet met al behalve dit Man voor onze ogen!

Men begeerde vlees!

En het is ons tot een voorbeeld gesteld.

Zien we het ook vandaag aan de dag niet, dat daar, bij de bediening van het Woord, als zijnde het Brood des Levens, zo nodig wat bij moet?

Zien we het niet alom, dat men in de lage Nederlanden, ooit wel genoemd het Israël van het Westen, niet meer genoeg aan de, op Calvinistische leest geschoeide, eenvoudige eredienst. Daar moet iets bij! Want het is alles zo dor en droog en doods.

Laat ons evenwel dit gezegd zijn: Als wij onze zondige begeerten niet doden, dan doden de begeerten ons! Kijk maar om je heen, waar door zondige begeerten de vernieuwingen de kerken zijn binnen gevoerd, daar liepen deze kerken na korte of langere tijd helemaal leeg. Ze zijn gesloten. Het zijn pakhuisen of moskeeën geworden. Maar het levendmakende Woord, het Geestelijke Manna, dat is er uit verdwenen.

Weest gewaarschuwd, waar wij op weg zijn door deze aardse woestijn. Want Gods toorn ontstak, toen Hij bemerkte dat Zijn Volk zichzelf beklagde. Hij liet een vuur ontbranden in het uiterste van het volk.

Bij bosjes werden daar mensen gedood, met die zondige begeerte in hun hart. Daarom ook dat deze plaats genoemd werd Thab éra. ABranding! Alleen op de voorbedding van Mozes bond de HEERE in, waardoor het vuur gedempt werd.

Meerderden werden gedood, echter de zondige begeerte werd onder het volk niet gedood. Het ging met hen van kwaad tot erger. Het zelfbeklag treedt naar buiten. Maar dat blijft niet zonder gevolgen. Want wat lezen we dan van dit volk in Numeri 33: 16? Dit: *En zij verreidsen uit de woestijn Sinai en legerden zich in Kibroth-Taäva*. Daar gaat het ook over in Num. 11:31-35.

Wat lezen we daar?

Wel dat murmurerende volk kreeg wonderwel wat zij hebben wilden. Mozes moest het hun aanzeggen, Num.11:20. "Tot een maand toe zult gij vlees eten, totdat het uit uw neus uitga en u tot een walging zij; overmits gij de HEERE, Die in het midden van u is, verworpen hebt en hebt voor Zijn Aangezicht geweend, zeggende: Waarom nu zijn wij uit Egypte getogen?!"

En dan kunt u, zoals gezegd, lezen in Num. 11:31-34 hoe dat een dagreis buiten de legerplaats inderdaad gebeurde. Lees het maar na!

Want dan lezen we in Num. 11:31-34:

Dat gebeurde in Kibroth-Taäva, dat zoveel betekent als: *Lustgraven!*

Waaruit we moeten concluderen, dat daar velen van het volk, aan de zondige overtredingen der Wet gestorven zijn.

Vele wellustigen zijn daar bezwiken onder de toorn des HEEREN. Psalm 78: 30 + 31 leert ons wie er stierven, want daar wordt deze geschiedenis van het volk Israël ook overdacht. Daar lezen we: "Zij waren nog niet vervreemd van hun lust; hun spijs was nog in hun mond, als Gods toorn tegen hen opging, dat Hij van hun vetsten doodde, en de uitgelezenen van Israël neerverde."

Het is ons tot een voorbeeld en waarschuwing gegeven.

Laten we ons niet boven dit zondig begerende volk verheffen! Want ook in ons zijn daar dit zondige begeerten, tot onze dood toe. Ook wij hebben het verdiend, dat de toorn Gods eeuwig op ons zou rusten.

Maar..., nu is het brandpunt van Gods toorn terecht gekomen op de Zoon van Zijn eeuwige liefde, de Heere Jezus Christus. En die toorn is op Hem uitgewoed. En nochtans is ook Christus de dood ingegaan. Ook Hij heeft het graf gekend. Geen Alustgraf, zoals hier in Kibroth-Taäva.! Want van Hem lezen we in de Bijbel dat Hij uitgeteerd was!

Geen 'lustgraf', maar een door Zijn Vader geheiligd graf. Een graf dat Zijn Vader een lust was. Want toen wist Vader het: Nu gaat Mijn Zoon heen, om daar in de dood, doemwaardigen los te trekken uit de macht van de boze en der zondige begeerten. Om straks Mij een geheiligd volk voor te stellen, dat tot in alle eeuwigheid er zal zijn tot grootmaking van Mijn nooit volprezen Naam. En tot een diepe vernedering van de overste der duivelen.

Van al die lustgraven te Kibroth-Taäva. moeten we zeggen: Daar is het stuivende woestijnzand der eeuwen overheen gegaan, hetwelk de grafheuveltjes heeft geëffend. En voor even hebben we het uit de vergetelheid

opgediept. In de dag der dagen zullen die graven geopend worden, om dan naar Gods rechtvaardig oordeel voor eeuwig geoordeeld te worden. Maar van het graf waarin Christus is neergelegd weten we, dat het een geopend graf is. Hij is opgestaan en Hij leeft tot in alle eeuwigheid. En.... als ik straks moet sterven, och dat is dan niets anders dan een zalig afsterven van die oude mens, die steeds meer weer met zondige begeerten vervuld is. Dat sterven is straks een zalige doorgang naar dat eeuwige volzalige leven. Geen 'lustgraf' voor de Zijnen, maar een eeuwige 'lusthof' Zijn Naam ter eer en hen tot zaligheid.

Wat zal het straks voor u en jou zijn? Het is een van twee. Een eeuwig wel of een eeuwig wee.

Gespreksvragen

1. In Numeri 10 zien we dat de Wet des HEEREN nog een normerende functie had binnen het gehele volk. Zou er in het geheel van de gemeente in onze dagen ook niet meer accent gelegd moeten worden, op wat deze Wet ons voorhoudt?
2. Wat geeft de HEERE ook ons veel! En toch is daar soms onvrede gelijk als hier in deze Bijbelstudie. Wordt dat niet versterkt als de klager(s) niet schuil gaat achter de Wetvolbrenger, de Heere Jezus Christus?
3. In dit gedeelte wordt gesproken (vers 4) over het 'gemene volkje'. De vermenging met de volkeren. Hoe zit dat met het geslachtsregister van Jezus Christus? Mocht Naomi Ruth niet meenemen?
4. Leven wij ook uit de opstanding van Christus uit de dood, zoals Paulus dat verwoordt in Romeinen 4: 25? Of is die waarheid wat ondergesneeuwd, gelijk de lustgraven onder het woestijnzand terecht gekomen zijn?